

Vánoční balada o hnusných mužích

Je předvánoční čas. Všude nazdobené stromčky, chvojí voní, svíčky plápolají a prodlužují nejkratší dny v roce... Je to dojemné. Ale ne pro mé kamarádky. Tři z nich se teď utápějí v depresích. Proč? Protože Alenu opouští manžel. To slovo – opouští – je na místě. Manžel Aleny si totiž nesbalil kufry, pouze Aleně sdělil, že ji duší i srdcem opustil už dávno a že jeho tělo ji opustí přesně v ten okamžik, až nebude mít tolik práce a najde si nějaký pohodlný byt. Manžel Aleně řekl, že ho velmi zklamalo, jakou má zlou povahu, a že proto teď chodí s o deset let mladší slečnou, která je z hloubi svého nitra dobrá jako horský potůček...

Jája má depresi, protože přestala být za-

milovaná do Viktora. Viktor je její milenec, s kterým Jája už tři roky chodí za zády svého manžela Vítězslava. Viktor je do Jáji zamilovaný stále, stále jí telefonuje, chce ji vidět, drží ji za ruku a líbá ji v dopravních prostředcích. Jája má ale pocit, že jejich milostné vzplanutí pohaslo pod silou společných nákupů, že jiskru lásky zdusily víkendové honičky za kulturním obohacením... Jája se chtěla s Viktorem jednoduše milovat, vyřáčet erotické vzlyky, spojit své nohy na Viktorových zádech a cítit v sobě Viktorovo mužství jako nejpevnější bod svého světa... Viktor chtěl s Jájou vybírat nepomačkanou zeleninu v supermarketu a vstřebávat krásu komorního koncertu s komorním orchestrem...

Monika si s blížícím Štědrým dnem čím dál víc připomínala okamžiky, kdy ještě chodila s padouchem Josefem. Padouch Josef byl o dvacet let starší než Monika, měl astma a šelesty na srdci, zlobil ho tlak a děsil se mrtvice. Padouch Josef s Monikou neprovozoval žádný sex, protože mu hrozil infarkt. Monika se čtyři roky třásla o Josefovo zdraví, a proto mu obstarala protekci u věhlasné kardioložky. Právě od téhle kardioložky se Monika dozvěděla, že Josef má už dva roky poměr se ženou, která je ještě o patnáct let mladší než ona.

Dozvěděla se, že Josef na tom zdravotně vůbec není špatně, a že s tou mladicí dokonce plánuje, že si pořídí potomka. Monika o Josefa přerazila tyč od slunečníku a chvíli ho držela na balkoně přes zábradlí hlavou dolů.

Tak. Včera jsme měly summit. Všechny mé přítelkyně na mě koukaly s důvěrou, protože momentálně(!) nejsem zatížená probíhajícími zoufalstvími. Momentálně nikoho nenechávám a momentálně nikdo nenechává mě, a tak mohu relativně racionálně zhodnotit, co budeme se vším tím milostným balastem dělat. Co si budeme sugerovat a co odhodíme do koše definitivního zapomenutí...

Aleně jsem řekla, že nemá ani trochu zlou povahu, že její manžel je obyčejný děvkař, a že když si ho doma nechá, že prokáže, jak je chápavá a tolerantní. Řekla jsem jí, že závisí jen na ní, jestli chce s nevěrným mužem dál žít, a že muž, který ženu „duševně“ opustí, ale fyzicky u ní setrvává, tak buď od ženy není tak „duševně“ vzdálen, anebo je to pohodlný „sultán“, co touží po harému. Taky to může být vypočítavý lenoch, anebo všechno dohromady...

I když Monika, nafetovaná oblbujícími léky a mátožně usínající v kavárně, o mé pozoruhodné názory vůbec nestála, stejně

jsem jí vnutila ideu, že padouch Josef patří do kategorie největších možných ničemů a že má být vděčná osudu a kardioložce, že se s ním nemusí dál trápit. Zejména proto, že si s ním nic neužívala, jen stárla spolu s jeho předstíraným dědkovstvím, a že teď má konečně šanci najít si plnokrevného chlapíka, který se před ní nebude pořád klepat hrůzou z blížící se smrti, ale popadne ji kolem pasu, krku a kdoví kde ještě.

Tak! A Jáje jsem řekla, že když se člověk zamiluje, tak je to největší dárek, co může dostat, a že když se láska ztrácí, tak se má o ni bojovat, rvát ji z toho mizení zpátky, a teprve až máme ruce sedřené až na kost drásáním té lásky, až když nemůžeme popadnout dech smrtelnou námahou, až když už definitivně ztrácíme půdu pod nohama, teprve tehdy, až nás pohltí vlastní lhostejnost mrazivá jak noc za větru těsně před Ježíškem, teprve tehdy můžeme říct: „Tak sbohem, má lásko,“ a můžeme začít žít jako většina lidí, když se nezmítá v milostných poryvech. Je daleko těžší se zamilovat než nechat se milovat. Obojí je ale rozkošná záležitost, a je proto logické, že teď, v tom chvějivém čase křesťanské vánoční nostalgie, o lásce píšu. Zvláště když se mé kamarádky trápí a nevěří sobě ani mně, že to hezké je pořád čeká.

Protože, a to včera řekla moje matka, každý si někoho najde, když není duševní krippl.

Mé kamarádky nejsou kriplové, mužů je na světě habaděj a jsou i hodní kluci, kterým je třeba dát šanci.

A teď mi dovozte jeden antifeministický vtip:

Stvořil Bůh Zemi a viděl, že je to dobré. Pak stvořil rostliny a konstatoval, že se mu opravdu povedly. Stvořil zvířata a zjistil, že jsou v pořádku. Pak stvořil muže a usoudil, že i ten je v pohodě. Nakonec Bůh stvořil ženu. Dlouze se na ni zadíval a zamumlal: „No co, tak se holt namaluje!“

Má prosincová rada pro dámy, která platí na všechny muže:

**NEJDŘÍV MU VĚŘ
A PAK HO ZŘEŽ!**